

Cu **veto**-ul pe masă

**CE POATE PIERDE, CE POATE CÂȘTIGA
ROMÂNIA DIN NEGOCIERILE PE BÜGETUL UE**

INTRODUCERE

Liderii statelor membre UE sunt chemați pe 22-23 noiembrie la Bruxelles unde este așteptată găsirea unui compromis pe viitorul buget pe șapte ani al Uniunii.

Lovite de criză, cu reguli stricte de disciplină bugetară și bugete de austeritate, statele bogate vor să dea cât mai puțini bani Uniunii Europene din 2014. Aceste sume ar fi destinate în mare parte statelor membre noi, printre care și România, care ar vrea să obțină sume cât mai mari. Unele din așteptările cheie ale Bucureștiului sunt legate de primirea unor sume mai mari prin Politica Agricolă și cea de Coeziune. Este foarte probabil să primim mai mult decât până acum, însă nu la fel de mult precum ar fi sperat.

Cum va negocia România la masa UE banii pe care îi poate primi până în 2020? Este una din întrebările cheie la care acest *policy brief* încearcă să răspundă. **Centrul Român pentru Politici Europene analizează poziția de negociere pe care România o are la acest Consiliu European, publică în premieră estimări ale alocărilor viitoare și avertizează asupra folosirii unor poziții de forță.**

Negocierile pe viitorul buget al UE (2014-2020) complică nu doar calculele Comisiei Europene, cotele de milioane de euro pe care noile state așteaptă să le primească, ci și situația capitolului bugetare de la care urmează să se taie: agricultura și coeziunea.

Realist vorbind România (și celelalte state beneficiare) nu mai pot intra la masă plecând de la creșterea bugetului propusă de Comisie. **Miza acum este să limităm cât mai mult tăierea bugetului.** Deocamdată, **în toate variantele vehiculate, alocările pentru România pe viitoarea perioadă de programare vor fi mai mari decât ce a avut până acum și nu a reușit să cheltuiască.** După precedentul candidaturii Serbiei, **un VETO românesc la bugetul UE ar consolida imaginea României de stat – problemă care abuzează de cazurile când unanimitatea este necesară.**

Propunerea Bruxelles-ului: peste o mie de milioane de euro

Negocierile privind viitorul cadru financiar multianual 2014 – 2020 (MFF) - bugetul UE pe următorii șapte ani – au pornit de la propunerea Comisiei Europene care a cerut o sumă totală **de 1,025 miliarde de euro** (credite de angajament) **în creștere cu 4,8%** față de bugetul pe 2013. (În credite de plată suma cerută de Executivul de la Bruxelles este de 972,2 miliarde de euro, o creștere cu 6,8% față de bugetul pe 2013). De la lansarea propunerii Executivului de la Bruxelles (iunie 2011) au fost vehiculate mai multe variante de compromis. Toate, în scădere față de bugetul cerut inițial de Comisie.

Variantele de scădere a bugetului UE (în ordine cronologică)

- ✓ **Reducerea cu 100 miliarde de euro față de propunerea Comisiei Europene** a fost varianta vehiculată în negocierile MFF în cadrul reuniunilor din Consiliul pentru Afaceri Generale în cursul anilor 2011 – 2012, în special de reprezentanții statelor net contribuitoare.
- ✓ **Reducere cu 200 de miliarde de euro față de propunerea Comisiei Europene** – varianta vehiculată de presa europeană ca ultimă soluție de compromis pentru a rezolva problema MFF în cursul anului 2012.
- Reducerea cu 50 de miliarde de euro față de propunerea Comisiei Europene** – compromis recent avansat de Președinția cipriotă cu mai puțin de o lună înaintea Consiliului European pentru buget (22-23 noiembrie)
- ✓ **Reducere cu 75 de miliarde de euro față de propunerea Comisiei Europene** – ultima variantă de compromis propusă de președintele Consiliului European Herman Van Rompuy cu o săptămână înaintea Consiliului.

În ultimele luni, negocierile între statele membre au avansat și în interiorul celor două grupuri de țări, donatorii sau contributorii neți (Better Spending) și beneficiarii neți (Friends of Cohesion) – Fig. 1.

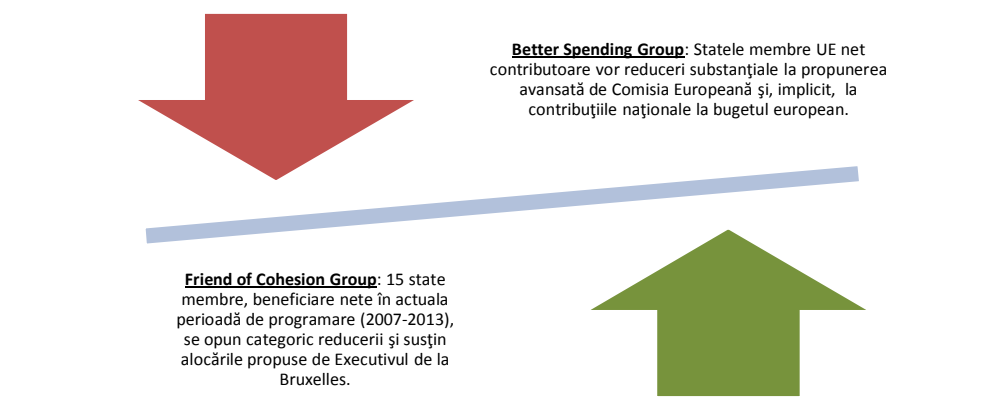
O parte din contributorii neți la bugetul Uniunii Europene au amenințat că vor folosi dreptul de veto dacă reducerile la viitorul buget al UE nu vor fi suficient de consistente. Plutonul celor mai vehemente poziții a fost condus de Marea Britanie. Voci similare care au amenințat că ar putea folosi dreptul de veto au venit și din partea unor state nordice și chiar a Franței.

Ultimele variante de compromis mai introduc însă o amenințare, dreptul de VETO ar putea fi folosit și de țări din interiorul grupului beneficiarilor neți care, nemulțumite de nivelul alocărilor ori de condiții noi pentru sumele viitoare amenință cu blocarea bugetului UE. Există însă determinarea Germaniei care dorește un compromis pe bugetul UE anul acesta (și pentru că un blocaj pe buget ar neliniști și mai mult piețele financiare). 2013 va fi an electoral în multe state membre cheie din zona euro și, în plus, trebuie avansate negocierile pe alte teme sensibile precum uniunea bancară, modificarea tratatelor, uniunea monetară.

Reprezentanții României sunt perfect conștienți de ecuația voturilor pro, contra pe bugetul UE ca și de presiunea timpului. Centrul Român pentru Politici Europene (CRPE) a organizat pe 9 noiembrie la București o dezbatere legată de România și negocierile privind viitorul buget al UE. Ministrul pentru Afaceri Europene Leonard Orban, care a participat la toate negocierile de anul acesta pe buget alături de omologii săi din celelalte state UE, a explicat, la dezbaterile CRPE, cât de importantă este obținerea unui rezultat pe viitorul buget UE, referindu-se la iarna acestui an ca la o "fereastră de oportunitate".

"Există puncte de vedere potrivit cărora dacă negocierile nu vor fi finalizate cu succes în noiembrie – decembrie sau cel târziu în primul semestru al lui 2013, atunci ele ar putea fi amânate abia după alegerile din Marea Britanie. Tocmai de aceea se fac eforturi extraordinare pentru a se ajunge la o înțelegere. Nici la ea nu va fi deloc simplu să se ajungă din cauza contextului în care se desfășoară aceste negocieri și care este unul extrem de complicat. Nu numai pentru că vorbim de criză care afectează de criză ci și pentru că vorbim în momentul de față de un proces foarte important de schimbări radicale ale Uniunii Europene, în special pe zona euro". (Leonard Orban, 8 noiembrie, la dezbaterile CRPE despre bugetul UE)

Fig. 1. Cele două tabere din UE

Boicot pe bugetele anterioare. 2011 cu restanțe, 2012 nerezolvat, 2013 blocat, 2014 necunoscut

Ca și cum complicațiile nu erau de ajuns, perspectiva însăși a găsirii unei soluții pe viitorul buget UE, la reuniunea Consiliului European din noiembrie, este pusă sub semnul întrebării pentru că bugetul pe 2013 (cel la care se raportează negocierile pentru 2014 – 2020) este blocat.

Negocierile pe bugetul UE pentru 2013 au eșuat săptămâna trecută după ce reprezentanții Parlamentului European (PE) au părăsit masa discuțiilor. Negociatorii legislativului au reclamat lipsa unui consens al statelor membre pe bugetul din 2012 care trebuie suplimentat cu nouă miliarde de euro, potrivit solicitării Comisiei Europene. Executivul UE a cerut o rectificare pentru acest an argumentând că are de acoperit restanțe de la sfârșitul lui 2011. În lipsa unui compromis, Comisia Europeană va trebui să vină în următoarele zile cu o nouă formulă pentru bugetul din 2013.

Negocierile pentru ROMÂNIA: câștigă, pierde sau (se) blochează

Cu bugetul pe 2013 blocat, cu un al doilea impas asupra propunerii cipriote, președintele Consiliului European a venit săptămâna trecută cu varianta reducerii cu 75 de miliarde de euro.

Pentru prima dată, înaintea Consiliului pentru buget de pe 22-23 noiembrie, cabinetul președintelui Herman Van Rompuy a avut discuții bilaterale cu toate echipele de negociatori din statele membre. Una din primele țări care a aflat de la ce sume vor pleca discuțiile pentru Consiliul European a fost România, a cărei echipă de negociatori a fost formată din

reprezentanții Ministerului Afacerilor Europene, Ministerul Afacerilor Externe și Administrației Prezidențiale. Mesajul pentru București al cabinetului van Rompuy: Uitați de propunerea Comisiei Europene! Se va pleca de la minus 50 de miliarde de euro în jos. În același timp, a existat sugestia cabinetului lui van Rompuy ca, având în vedere performanțele „modeste” din actuala perioadă de programare, România să aibă și pretenții corespunzătoare.

Reducerea cu 50 de miliarde de euro – avansată la sfârșitul lunii octombrie de ciprioți - a fost respinsă imediat de Parlamentul European. "Ne opunem cu fermitate. Este pus în pericol viitorul anumitor politici-cheie și programe", au declarat, potrivit europarl.europa.eu raportorii Reimer Boege (PPE, Germania) și Ivailo Kalfin (S&D, Bulgaria). Potrivit acestora propunerea Președinției cipriote "trimite un semnal foarte rău atunci când vine vorba de priorități de politică". Parlamentul European a afirmat deja, printr-o rezoluție adoptată cu o majoritate covârșitoare, că propunerea inițială a Comisiei Europene este practic o înghețare a bugetului la nivelul lui 2013.

Van Rompuy încearcă să împace pe toate lumea. Și nemulțumește pe toată lumea

Propunerea lui Herman Van Rompuy de reducere a bugetului multianual cu 75 de miliarde încearcă să tempereze presiunile contributorilor neți care vor reduceri mai mari (până la 200 de miliarde de euro). Pentru că reducerea propusă de van Rompuy nu ar satisface, ca sumă, cerințele contributorilor neți, documentul de negociere intră și în conținutul politicilor și condițiilor de alocare a banilor. Cu alte cuvinte, Președintele Consiliului încearcă să miște dezbaterile dincolo de suma globală a bugetului spre dilema cheie: de unde trebuie tăiate sume față de propunerile Comisiei? Evident, cele mai importante mize sunt politica agricolă și cea de coeziune a căror pondere în bugetul general este de peste două treimi.

Analiștii, experții și negociatorii consultați de CRPE atrag atenția asupra a două chestiuni „ascunse” în propunerea președintelui Consiliului:

1. Propunerea lui Van Rompuy leagă alocările viitoare destinate României de rata de absorbție a banilor UE în actuala perioadă de programare (2007 – 2013). Acesta este un punct cheie pentru București (vezi pag.7).
2. Propunerea lui Van Rompuy influențează și alocările pentru Politica Agricolă Comună (PAC) mai ales în privința noilor state membre, printre care și România. Este posibil ca acestea să primească în continuare mai mulți bani decât în actuala perioadă de programare, pentru a ajunge la aceleași plăți directe ca și statele bogate, dar într-un

timp mai lung decât stabilit prin propunerea de reformă PAC a Comisiei Europene.

“Nu vom accepta, sub nicio formă legarea alocărilor viitoare din bugetul UE de performanțele anterioare”, Ministrul pentru Afaceri Europene, Leonard Orban

(8 noiembrie, la dezbaterile CRPE asupra bugetului UE)

România, calculele pentru banii pe agricultură

Cel puțin trei modificări din propunerea lui Van Rompuy afectează alocările pentru agricultură, o bătălie ce era considerată câștigată la nivelul mai multor state membre. Datorită interesului tuturor țărilor UE prin alocările din politica agricolă – plățile directe și banii pentru dezvoltare rurală – în negocierile de până acum banii pentru acest capitol erau un subiect tabu.

Propunerea lui Van Rompuy schimbă unele detalii cheie în interiorul propunerilor pentru Politica Agricolă Comună:

- a) Pentru statele membre noi era prevăzută o creștere graduală a plăților directe pentru agricultură mai mare decât pentru statele bogate, astfel încât să fie reduse diferențele dintre subvențiile primite. România ar fi urmat să ajungă la media subvențiilor din UE în 2017. Propunerea lui van Rompuy mută acest obiectiv pentru 2020. Pentru România, această modificare, dacă va fi acceptată, înseamnă că ritmul de creștere al nivelului plăților va fi mult mai mic decât se aștepta.
- b) Alte elemente cheie din propunerea de reformă a PAC sunt și ele vizate de propunerea lui van Rompuy. Unele modificări flexibilizează condiții pe care propunerea de reformă PAC făcută de comisarul Dacian Cioloș le dorea obligatorii și mută decizia la nivel național. Statele membre bogate sunt avantajate de unele schimbări iar principiul sustenabilității din reforma PAC este afectat. Astfel, plafonarea plăților directe la 300.000 de euro rămâne la alegerea statelor membre. În România, va însemna practic că această plafonare nu va exista având în vedere lobby-ul marilor latifundiași în detrimentul micilor producători. CRPE a susținut formula reformei PAC ca aceste plăți să fie plafonate, iar după această valoare beneficiarii să facă dovada utilizării banilor în agricultură. O altă flexibilizare intervine în cazul procentului de 30% din plățile directe pe care Comisia Europeană dorea să le condiționeze de utilizarea simultană a trei practici agricole prietenoase cu mediul. Propunerea lui Van Rompuy oferă statelor membre posibilitatea de a alege dintre aceste trei măsuri. O a treia schimbare intervine la nivelul posibilității transferului fondurilor de la Programul pentru Dezvoltare Rurală la plățile

directe și care era limitat, prin propunerea Comisiei la 5%. În varianta lui Van Rompuy proporția în care acest transfer poate fi făcut crește la 15%.

România, calculele pentru banii pe coeziune

Există mai multe scenarii potrivit cărora creșterea de care ar putea să beneficieze România, în special la capitolul “coeziune”, dacă propunerea Comisiei rămânea în picioare, ar fi fost cu 30% mai mare față de cât s-a alocat prin actuala perioadă de programare 2007 – 2013. Au fost însă introduse anumite condiționalități (14 potrivit documentului recent prezentat de Comisia Europeană la București și pus în dezbatere de Ministerul Afacerilor Europene) unele dintre ele referindu-se la disciplina bugetară. Altfel spus, orice stat membru – euro sau non euro – trebuie mai întâi să respecte strict condițiile privind deficitul (sub 3%) și cel pentru datoria publică, altfel nu se va putea atinge de banii europeni. Condiționalitățile din viitoarea perioadă de programare vor face ca fondurile UE să fie mult mai greu de cheltuit.

Una din marile temeri, care a circulat în rândul oficialilor de la București și care a fost și vehiculată, destul de voalat, în cadrul negocierilor din Consiliile pentru Afaceri Generale s-a referit la slaba performanță a României din perioada 2007-2013, când până acum nu a reușit să utilizeze nici 10% din fondurile nerambursabile ce i-au fost puse la dispoziție prin actuala perioadă de programare. Țări din grupul „Better spending” au spus practic: să le dăm celor cu rată mică de absorbție în funcție de cât au cheltuit.

Surpriza neplăcută a Bucureștiului a venit odată cu propunerea lui Van Rompuy care, la art. 45 arată: **”Pentru statele membre a căror rată cumulată a plăților (n.n făcute de Bruxelles) în perioada 2007-2011 raportat la alocările de care beneficiază pentru 2007-2013 este mai mică de 60% din media UE 27 (n.n care este 33%) alocările naționale nu ar trebui să crească cu mai mult de 15% comparativ cu actuala perioadă de programare”.**

România este statul membru al UE aflat în această situație. Rata ei de absorbție la sfârșitul lui 2011 nici nu ajunge la un procent cu două cifre. „Practic este singularizată România prin acest articol”, a precizat pentru CRPE un oficial apropiat negocierilor. De la speranțele estimate la o creștere cu aproape 30% a alocărilor viitoare, practic România ar mai putea să obțină pe coeziune, doar cu 15% mai mult.

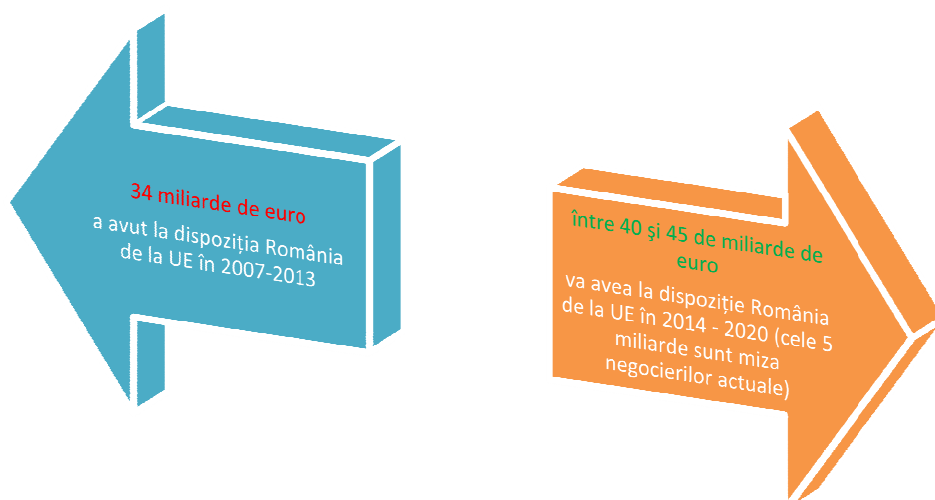
CRPE publică în premieră estimările: cât pierde România din ce putea câștiga

România va rămâne, însă, în viitoarea perioadă de programare, beneficiar net al bugetului UE. Potrivit calculelor Ministerului de Finanțe pe următorii șapte ani România va trebui să vireze la

bugetul UE în contul contribuției proprii o sumă totală de aproximativ nouă miliarde de euro față de opt miliarde cât trebuie să contribuie până în 2013.

Cât ar putea însă primi România prin bugetul viitor pentru coeziune și pentru agricultură?

Vestea proastă: mai puțin cu aproximativ cinci miliarde de euro față de așteptările cele mai optimiste. Vestea bună: mai mult decât avea până acum.

Cât putea primi: România va trebui să intre în negocieri cu resemnarea că nu va mai primi cât ar fi sperat. Această decizie este deja luată. Una din estimările oficiale inițiale pe care experții CRPE le-au putut consulta se referă la o creștere cu 31% a alocărilor viitoare (pachetul complet: agricultură plus fonduri prin politica de coeziune). Dacă în actuala perioadă de programare România a avut la dispoziție aproape 34 de miliarde de euro, din 2014 ar fi putut beneficia de 45 de miliarde de euro. Dacă propunerea inițială a Comisiei Europene rămânea în picioare.

Cât poate pierde: Chiar și în varianta pierderii procentului de creștere la care spera, România va putea beneficia de o finanțare net superioară față de actuala perioadă de programare și va putea ajunge la 40 de miliarde de euro. Creșterea într-un astfel de scenariu ar fi de numai 15-16% față de cât are în prezent.

Oficialii români au evitat, cu foarte puține excepții, să vehiculeze sume. Din cauza negocierilor extreme de dure, avansarea oricăror estimări ar fi generat unele așteptări. Era prematur și nu s-a dorit repetarea scenariului aderării la Schengen - dată de multe ori ca sigur de București și

apoi receptată ca un eșec. Dar în contextul în care negocierile au avansat extrem de mult, iar în România viitoarele rezultate ale acestora ar putea fi interpretată politic, publicarea unor estimări poate aduce unele elemente de clarificare a poziției, avantajelor și dezavantajelor Bucureștiului în ecuația viitorului buget al UE.

Cu sau fără VETO!

Cu o săptămână înaintea Consiliului European, după ce la nivel politic a fost tranșată dilema legată de cine va fi negociatorul României la reuniunea la nivel înalt, a apărut public varianta folosirii dreptului de VETO în cazul în care planului lui Van Rompuy rămâne în picioare.

Folosirea VETO. Varianta folosirii VETO a apărut într-un memorandum interministerial la nivelul Guvernului României chiar înainte de apariția oficială a propunerii van Rompuy.

Practic, oficialii români au simțit că ideea legării fondurilor viitoare de rata curentă de absorbție plutea în aer și au analizat scenarii de reacție. Potrivit textului memorandumului, consultat de experții CRPE, în cazul raportării alocărilor viitoare la actualele performanțe România ar putea folosi dreptul de veto în cadrul Consiliului. O astfel de opțiune ar paraliza practic negocierile.

După apariția variantei van Rompuy, Guvernul României a deschis public discuția despre dreptul României la VETO și chiar a promovat insistent o astfel de abordare. Din păcate, înainte de a pune argumentele și cifrele în discuție, chestiunea VETO-lui a devenit una politică în România și riscă să scadă șansele de a obține un rezultat mai bun în cadrul negocierilor.

România are puține variante în negocierile privind viitorul buget. Este în lotul beneficiarilor, iar regulile jocului sunt făcute de contributorii neți. Din grupul celor care așteaptă să primească bani, România are cea mai slabă performanță. Folosirea dreptului la VETO ar fi împotriva poziției Germaniei – cel mai mare contributor la bugetul UE – care pledează insistent pentru un compromis pe bugetul 2014 – 2020 anul acesta, pentru a putea trece la negocierile pe alte teme cheie (uniunea bancară și intervențiile de salvare în sudul UE). Berlinul a încercat inclusiv domolirea Londrei, al cărei premier, David Cameron, amenință de multe săptămâni cu blocarea bugetului UE dacă cheltuielile viitoare nu vor fi înghețate.

"Când spui inacceptabil, România fiind o țară cu drepturi depline în UE, când ceva este inacceptabil ai, conform Tratatului UE, dreptul de a vota împotriva, iar bugetul UE nu se poate adopta decât prin unanimitate"

Victor Ponta, Prim ministru

"Eu, înainte de Consilii, niciodată nu am făcut declarații de poziție. E cea mai mare greșeală. Poți prezenta ce se va discuta, dar a te duce în pielea goală e o naivitate. (...) Sunt mai inteligent decât ce s-a propus, sunt mai pregătit, am soluții."

Traian Băsescu, președinte

Amenințarea cu VETO

În cadrul negocierilor, posibilitatea utilizării dreptului de veto va fi invocată, cel mai probabil, de mulți din liderii statelor membre atât de către cei care nu vor să dea mai mult cât și de cei care nu vor să primească puțin. Ea poate fi folosită inclusiv de România dacă, propunerile de pe masă vor afecta obiectivele stabilite prin Tratatul UE, cum ar fi de exemplu cel de convergență. De asemenea, **există în rândul oficialilor români interpretarea că doar România ar fi vizată de condiția de performanță în absorbția curentă a fondurilor UE (din modul în care înțeleg art. 45 din propunerea van Rompuy).**

Precedentul: România și «practica» VETO

O situație recentă în care România a ales să invoce posibilitatea dreptului de veto a fost oferirea statului de țară candidată Serbiei. Este cunoscut acum că România a legat acel dosar de aderarea la Schengen. A fost important atunci că a avut:

- a) sprijinul răspicat și fără precedent al Președinției UE (deținută de Polonia la acel moment)
- b) avantajul moral că aderarea României la spațiul Schengen fusese blocată pe alte motive decât cele incluse în tratat. Președinția poloneză a vorbit atunci de „încălcarea promisiunii făcută României la aderarea la UE” prin care se stipula că, dacă va îndeplini criteriile de aderare la spațiul fără frontiere va putea deveni membru al Schengen.

Fără să declare oficial legătura cu Schengen, România a blocat acordul cu Serbia până în ultimul moment – invocând probleme nerezolvate ale minorității române din țara vecină. Fără votul

României Belgradul nu putea pleca acasă cu statutul de candidat. Presa internațională a speculat faptul că România ține captivă candidatura Serbiei pentru a se răzbuna pe chestiunea Schengen. Deloc întâmplător, în schimbul deblocării situației cu Serbia, o reuniune de urgență între România - Olanda - Comisia Europeană și Consiliu avea să confirme angajamentul, la cel mai înalt nivel, al executivului de la Bruxelles și al președintelui van Rompuy că problema aderării României la Schengen va fi pusă pe masa negocierilor ori de câte ori va fi necesar până la găsirea unei soluții favorabile Bucureștiului și Sofiei. România a obținut atunci promisiunea informală privind aderarea la Schengen, promisiune apoi pierdută după criza politică internă din vară.

Însă chiar și în condițiile mai sus pomenite (sprijinul Președinției UE și avantajul moral), legarea de facto a candidaturii Serbiei de aderarea la Schengen a lăsat o impresie proastă, România făcând figură de stat care ignoră interesele majore ale UE de a stabili Balcanii (negocierile Serbia – Kosovo în care UE investise enorm) pentru a-și rezolva problemele proprii. Cu alte cuvinte, fluturarea veto-ului a adus României rezultat pe termen scurt (neconcretizat din motive interne), dar a afectat puterea de negociere și statutul țării pe termen lung.

Un VETO la buget ar consolida imaginea României de stat – problemă care abuzează de cazurile când unanimitatea este necesară. Asta mai ales că deja chestiunea VETO-ului este discutată la București, și s-a auzit și în restul UE, ca ținând mai degrabă de conflictul Premier – Președinte decât de negocierea propriu-zisă a bugetului UE. După ce primii doi oficiali ai statului român au schimbat mesaje furioase și publice legate de chestiunea VETO-ului, este prea târziu să convingem pe cineva că poziția României este legitim limitată la discuțiile pe buget. **Dimpotrivă, s-a creat deja impresia că România ia ostatiche negocierile din motive de politică internă.**

Revenind la aceste negocieri în sine, realist vorbind România (și celelalte state beneficiare) nu mai pot intra la masă plecând de la creșterea bugetului propusă de Comisie. **Miza acum este să limităm cât mai mult tăierea bugetului.**

Deocamdată, **în toate variantele vehiculate, alocările pentru România pe viitoarea perioadă de programare vor fi mai mari decât ce a avut până acum și nu a reușit să cheltuiască.**

Plecând de la această idee, România are interesul de a se ajunge la un compromis asupra bugetului. Variantele folosirii VETO-ului sunt teoretic următoarele:

1. **VETO de la ușă – amenințarea preventivă.** Scenariul s-a întâmpla deja parțial, premierul Victor Ponta vorbind despre veto, idee primită cu rezerve de președintele Băsescu. România nu își poate permite să folosească amenințarea cu VETO de la București. Nu se

află în situația contribuabililor neți la bugetul UE, în general state din zona euro, care au pe lângă responsabilitatea bugetului UE și pe cea a salvării statelor puternic îndatorate. A bloca negocierile înseamnă a nu mai negocia nimic.

2. **VETO pe masă – negociezi în timp ce afirmi deschis posibilitatea de a bloca.** România nu își poate permite să negocieze cu VETO-ul pe masă, poziție de forță în care ar putea pierde un aliat cheie – Germania – cel mai mare contributor la bugetul UE și care dorește un compromis cât mai rapid pe buget. De asemenea, pozițiile și nuanțele din grupul „Prietenii coeziunii”, în special ale Poloniei – cel mai mare beneficiar net al bugetului UE și cel mai disciplinat stat la nivel macroeconomic – trebuie atent analizate.
3. **VETO sub masă – negociezi cu prezumția implicită de blocaj, fără o amenințare deschisă.** România are motive legitime de nemulțumire față de varianta van Rompuy. Principiul de diferențiere este ceea ce enervează oficialii de la București, din ambele tabere politice. Rezultatul în sine, chiar în varianta defavorabilă, înseamnă oricum o creștere a alocărilor viitoare față de cele prezente, deci nu se justifică un VETO. Negociatorii României ar trebui să se lupte pentru ca România să nu fie singularizată prin legarea viitoarelor alocări de rata curentă de absorbție.

Bianca Toma este expert al Centrului Român pentru Politici Europene și Policy Research Fellow Open Society Institute

Credit foto copertă: **Consiliul European Serviciul Audio Visual**

Centrul Român de Politici Europene; 2012

Str. Stirbei Voda nr. 29

Et. 2, Bucuresti – 1

office@crpe.ro

www.crpe.ro

Tel. +4 0371.083.577

Fax. +4 0372.875.089

